

seregek — vélni — megcsökkentén, és a szöges-kerítéses táborok is, napfűrdőzöm idilli hegyoldalon? vagy kimondanám-e, mint régóta túlméretezett hiúság közhelyét: bennem, magamban valósul a bekerítő fölvonulás, mert körülöttem csak nagyszálú vadzab, fölöttem csak ég, lehúnyt szemem mögött csak örök almazöld Nap? És ha én kerekedtem kívülre a maró-szűrő fölvonulásnak, és bennem munkál, magamban —, vagy talán mások ellen? ha én küldtem rájuk magamat, kerítettem be a végeláthatatlan csalánost-csipkebokrost, körkörösén, és nem törhet ki belőlem, segítségért is hasztalan kiált, és hiába fordul ég és Nap iránt, nincs menekvése, ha csak az én lényem egébe röppenhetne? álomtalan létezésében is csak az én tagolt nyelvemen beszélhetne csipkebokor és csalán? Ha mondaná: várom az évszakok szabályos ciklusát, várom az esőt, a nem benned való, de az igazi Napot? Várom, hogy ne legyen rád szabott évszakod szabályos, töredezz, nyiss kaput magadon, mint meglékelik a dinnyét? Ha nem tör-furakodik ki belőlem, ha bennem pusztul el? Ha megtörténik? Ha fekszem... — Hol? Ha kívülem semmi, se hegyoldal, se csalán, se csipkebokor —, csak bennem emésztődnek? Hol vagyok? Miféle sötétségben fekszem? Mifélében?! Ha a Nap is bennem? Sehol?

SZALAY FERENC RAJZA